

VALTTERI MÖRTTINEN

Ellei
sade
lakkaa

CRIME
TIME

VALTTERI MÖRTTINEN

Ellei
sade
lakkaa

CRIME
TIME

Kiitoksin Taiteen edistämiskeskukselle,
joka tuki tämän kirjan kirjoittamista.

© Valterti Mörttinen ja Docendo 2023
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Kannen ulkoasu Jussi Jääskeläinen
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-445-4
Painettu EU:ssa

Omistettu Aleksei Navalnyille,
joka teoksen valmistuessa saattaa olla jo marttyyri.

ENSIMMÄINEN OSA

”Hyvä yleisö, tervetuloa todellisuuteen.

Kun kuulette ääneni, tiedätte olevanne turvasa. Sillä minä, Totuuden Axe, johdatan teidät läpi pimeään ja olen tänäänkin seuranne koko illan. Tulevan viikon aikana saatte kuulla jotakin, mikä mullistaa koko elämänne ja maailman ympäriltänne, mutta mitä en voi vielä tässä vaiheessa paljastaa. Pysykää kanavalla.

Teitä ovat painaneet maahan näkymätön käsi, politisoitunut media, eliitin lamatalous, punavihreät liberaalit, Mossad, Allah ja aasintammat. Teidät on läpi elämänne sivuutettu sivistymättöminä – naurettu ulos yhteiskunnasta, jonka langoista vetävät rikkaat ja kauneusleikatut.

Se kaikki päättyy tähän. Kohtaatte ainutlaatuisen tilaisuuden. Elätte uudessa valistuksen ajassa, jossa vapaudutte väärän maailmanjärjestyksen kahleista. Puukekaa yllenne haarniska. Olette totuuden ritareita.

Teille nousee uusi aamu. Vaikka Euroopan unioni, tuo häpeällinen Euvostoliitto, uhkaa tuhota suvereenit valtiot ja syöstä tavallisen kansan kadotukseen, valoa näkyy tunnelin päässä. Eurooppa

saa pian uuden johdon, johon ette tule pettymään.

Pääsette takaisin maailmaan, jossa uskallatte taas luottaa siihen, mitä kuulette. Pääsette takaisin maailmaan, jossa saatte sanoa sen, mitä haluatte. Lupaen sen teille, sillä minä, Totuuden Axe, ja Oikean Totuuden nettiradio puolustamme teidänkin sananvapauttanne, vaikka meidät siitä tuomittaisiin.

'Ilmianna vihapuhuja! Saat 30 denaaria!' ne sanovat. Mutta kestäkää vielä hetki.

Tänä aamuna pääkaupunkiseudun Pravda toimitti kotimaaosionsa kolmannella sivulla odotetun uutisen. Totuuden ritarit, en kannusta teitä lukemaan tätä Kansalaistorin Isoveljen toimittamaa saastaa, mutta haluan nostaa esiin tiedon, joka varmasti kaikkia kiinnostaa. Keskusrikospoliisi on nimittäin yli puolen vuoden jälkeen vihdoinkin virallisesti sulkenut kansanedustaja Ville Vilosen kuolemaa koskevan tutkinnan.

Tutkinnan lopputulos oli juuri se, jonka te kaikki koko ajan tiesitte, koska todistitte sen alusta alkaen omin silmin. Viime elokuussa Helsingin keskustassa, keskellä kirkasta päivää, puhtoisen ja ennätyskellisesti hyvesignaloivan vasemmistolii-ton tähtivaikuttaja, yksi ahkerimpia vainoajiamme, viherkommunisti Vilhartti Otto Vilonen, lähti rytinällä. Tämä luihu ei ainoastaan kärsinyt kuolemaa huumeiden yliannostuksen seurauksena, vaan vaaransi samalla kymmeniä sivullisia.

Nyt se on virallista: asiaan ei liity rikosta. Vain houreinen radikaali ja päihtee.

Yllätyittekö? Minä en.

Tuona hetkenä ei päättynyt ainoastaan yhden mikrosirurokotteiden, vapaan kanan ja kannabiksen sanansaattajan elämä. Silloin päättyi myös tekopyhyyden aika, joka valtakuntaamme on pitkään varjostanut. Kun fariseukset alkoivat kaatua omaan myrkkyynsä sortuneina, ja hyvä yleisö, rakkaat totuuden ritarit, te kaikki olitte sitä todistamassa, me tiesimme, että voimme vihdoinkin jatkaa tämän taiston kerralla yhdessä loppuun ja pelastaa sen, mitä maailmastamme enää pelastettavissa on.

Pyydän teiltä kaikilta voimaa lopullisiin koitoksiin, ennen kuin uusi johto on saanut maamme turvallisesti haltuun. Koska yhä vieläkin ne sanovat, että me olemme niitä, joihin ei ole luottamista. Muistakaa. Ja taistelkaa.

Totuuden ritarit, te kuuntelette Oikean Totuuden nettiradiota. Minä olen suosikkijuontajanne Totuuden Axe ja olen seurassanne joka päivä. Jätän teidät nyt hetkeksi vanhalla Raamatun viisaudella, jota voitte pureskella mainoskatkon ajan:

'Ei kukaan vaadi oikeuteen vanhurskaasti, eikä kukaan käräjäi rehellisesti.

*He turvautuvat tyhjään ja puhuvat vilppiä,
kantavat kohdussaan tuhoa
ja synnyttävät turmion.'*

1.

Rikosylikonstaapeli Ailon Rajakari kosketti maihinnousukenkänsä pohjalla varovasti jäätä. Jos reisilihaksen rentouttamista edes ajatteli, kenkä otti välittömän tanssiaskelleen kohti taivasta.

Erätoria päällysti peilipinta, ja aukean vastakkaisella laidalla odotti parikymppinen poika, jonka vetyvalkeat, pellavaiset rastat roikkuivat kahta puolin päätä liian ison neulepipon alta. Poika istui eleettömänä kivikovassa lumihangessa, selkänojanaan elintarvikemyymälän seinä ja valolainaan kuu ja katulamput.

Heidän välissään aukesi hiljennyt taistelukenttä. Kraatereille räjähtänyt jää kantoi kannellaan mustaa tuhkaa, kytevää kartonkia ja muovinsäpäleitä. Yhdellä jalalla seisova roskapönttö oli revitty maasta ja lyöty ainoan torille pysäköidyn siviiliajoneuvon tuulilasiin. Pienen kaupan ovenpielessä tyhjäkävi tyhjä poliisiauto. Sen äänettömät siniset hälytysvalot kimpoilivat myymälän ikkunoista ja jäisen asfaltin pinnasta. Pimeässä ne muistuttivat suurkaupungin valoja, jotka normaalisti eivät ylettyneet näin kauas itään.

Ailon otti riskin ja potkaisi itsensä liukuun päästäkseen yli vaienneen rintaman. Jää kantoi. Toiselle laidalle saavutuaan hän pudottautui pojan viereen kylmälle hangelle.

Löydettyään siedettävän asennon hän kaivoi nahkatakkinsa povesta kaksi tupakkaa.

Poika havahtui eleeseen, kieltäytyi kiittäen ja ryysti räkää poskeltaan takaisin onteloihin.

”Hyvä tietää, että tähän vedät rajan”, Ailon totesi ja syytytti omansa.

Tulipesä leimahti mustaa taivasta vasten, ja ilman täytti hitaasti vaimeneva rätinä.

”Mitä sä täällä teet?” poika kysyi.

Ailon puhalsi kamelinsa höyryä kohti pilviä ja pyöritti päätään, kunnes kuuli naksahduksen.

”Paikalle hälytetyllä partiolla oli valitettavaa paikallistuntemusta”, hän sanoi.

Poika potkaisi maata. ”Ne soitti sulle, koska ne ei uskalla ite kertoa mun isälle. Ne siirtää ongelman eteenpäin, jotta joku muu joutuu selittämään mitä tapahtui.”

Ailon katseli pää kallellaan tuhoa ympärillään. ”No, mitä tapahtui?”

Poika tuijotti reisiinsä, räpytteli hetken silmiään ja alkoi sitten hieroa ohimoitaan kuin etsisi pääkopasta käsikopelolla vastausta Ailonin kysymykseen. Vasta käsien noustua Ailon kiinnitti huomionsa pojan hihaan ommeltuun valkokankaiseen kirjaimeen, joka korostui mustasta takista kuin heijastin.

Olkavarren päällä seisoj iso Q-kirjain. Se oli lasten ja lastenmielisten pyrkimys löytää ymmärrettäviä selityksiä omille virheilleen. Se oli oikea paikka toivostaan ja omaisuudestaan luopuneelle sekakäyttäjälle. Tai ainakin sekakäyttö ja epätoivo antoivat edes puolittain ymmärrettävän selityksen Q-kirjaimeen sortumiselle. Tai sitten Ailon hyväksyi asian mukisematta, koska hiha kuului juuri tälle pojalle – Jullelle.

”Yritin ostaa vauhtia”, Julle sanoi lopulta löydettyään sanat ohimoidensa välistä. ”Ne yritti kusettaa mua hinnassa. Väitti, että olen leikannut ja myynyt niiden tavaraa eteenpäin voitolla, enkä siksi saa enää ostaa kuluttajahinnalla. Se oli ihan paskapuhetta. Tapahtui asioita. Sitten ammuin niiden auton sisään. Itsepuolustuksena.”

”Ammuit? Millä?” Ailon kysyi.

”Mulla oli mukana viimevuotisia thunderkingejä. Turvallisuussyistä. Kuski otti aika hyvin osunaa. Sitten meni painiksi.”

Ailon kohotti kulmakarvojaan samalla kun imaisi kamealistaan. ”Laitoit koko torin remonttiin ilotulitteilla ja vähillä käsivoimillasi, ja myyjät pakenivat autolla paikalta?”

Julle jätti vastaamatta. Hän tuijotti lasisin silmin hankea. Se lieni myöntymistä.

Ailon vilkaisi selkensä taakse Alepan kirkkaasti valaistuun ikkunaan. Sisällä näkyi sinisten ihmisten liikehdintää. Partioauto seisoj yhä tyhjänä ovenpielessä.

”Mitä smurffit tekevät kaupassa?” Ailon kysyi.

”Kaikki meni vähän sumeaksi lopussa”, Julle huokaisi. ”Saatoin ampua viimeisen niistä raketeista ovesta sisälle.”

Ailon tumppasi savukkeensa ja nousi hangesta. Farkunpersus oli ehtinyt kastua. Hän sai myymälän ikkunan läpi katsekontaktin toiseen virkapukuisista poliiseista. Tämä näytti parhaillaan jututtavan hädin tuskin murrosikäistä myyjää, joka tarisi säikähdyksestä mutta oli ulkoisesti kunnossa. Virkaveljen katse osui Ailoniin kysyvänä, lähes anelevana.

Ailon ei suonut lämpöä vastineeksi. Hän pudisti päätään ja kääntyi kannoillaan poistuakseen rikospaikalta. Tämä ei ollut hänen työmaansa.

Hän ei osannut sanoa, kumpi teki pahempaa – nähdä

tilanne vai kävellä sen luota pois, mutta hän saattoi vain toivoa, että poika hengittäisi muutaman päivän ilman hänen apuaankin.

”Millä mä pääsen himaan?” Julle huusi Ailonin perään. Ailon ei pysähtynyt. Hän ei kääntänyt edes päätään.

”Mene bussilla”, hän vastasi.

2.

”Kuka helvetti *sinut* sinne käski?” esimies parkaisi ohimosuoni puhkeamispisteessä.

Ailon katseli otsa kiinni ikkunassa Pasila ykkösen alla matelevaa vähäistä liikennettä. Yön viimeiset punaisena tuikkivat jarruvalot kiersivät tietyömaita hämmentyneesti nykien. Hän irrotti otsansa lasista ja jätti pintaan rasvaläiskän, jonka muoto olisi kelvannut tulkittavaksi terapiaistunnoissa, joita hänet oli vaadittu suorittamaan joka toinen tiistai.

Hän vastasi esimiehelleen: ”Koska en ole osa väkivalta-yksikön juttuvuorojen kiertoa, koko poliisilaitos olettaa, että voin toimia lapsenvahtina aina kun Julle aiheuttaa ongelmia. Olen kuin lähetti, jota huhuillaan viranomais-verkossa heti, kun eläköityneelle kollegalle pitää toimittaa sana tämän sekaripojan tuoreimmista tuhotöistä.”

Rikoskomisario Hautajoki irvisti Ailonin vastaukselle. Kiiltelevä kalju ja tummat lammikot valkoisen, lyhythihaisen kauluspaidan kainaloissa paljastivat, että tutkinnanjohtaja oli viihtynyt avokonttorissa koko päivän aamusta yöhön saakka. Taukokeittiön suojassa häntä kutsuttiin taistelukuutioksi sen omintakeisen muodon takia, jonka hänen lyhyt mutta paksu ja lihaksikas kehonsa otti aina stressin alla.

Ailon jatkoi: ”Olen ollut alaisesi kaksi vuotta, enkä ole

tutkinut ainuttakaan henkirikosta sinä aikana. Oletko kertaakaan ottanut huomioon, että jos läsnäololleni halutaan parempaa käyttöä, se olet nimenomaan sinä, joka asian voi järjestää?”

Hautajoki hieroi kiiltävää päälakeaan. Se näytti ajattelemiselta tai ainakin sen yrittämiseltä. Kitka sai koko taistelukuution sykkimään sydämenlyöntien rytmissä.

”En arvosta tapaasi tehdä töitä”, kuutio sanoi lopulta vaikeana.

”Se on merkitty jo pöytäkirjaan”, Ailon vastasi ja painoi otsansa takaisin ikkunaan.

Heijastuksen kautta hän näki, kuinka rikoskomisario jatkoi kehän kiertämistä pitkin avokonttorin nuhjuista kokolattiamattoa energiatehottomien loisteputkien alla. Konttorin joka ikinen pöytä oli tyhjä. Sali näytti vielä tavallistakin harmaammalta. Joku oli nostanut seinäkellon äänenvoimakkuutta. Viisari kääntyi hiljalleen aamuun.

Pyörityyään tarpeeksi Hautajoki ähkäisi: ”Saattaa olla yksi tutkinta.”

Lause oli epäilyttävä. Siitä lähtien, kun Ailon Rajakaran entinen esimies ja ainoa alainen olivat eläköityneet yhtä aikaa ja tilapäiseksi tuttavuudeksi jäänyt junantuoma rikoskomisario Karppanen oli saanut kuvansa laitoksen seinälle muistoa kunnioittaen, Ailon oli keskittynyt yksin etsimään tietä ulos tästä tyhjästä harmaasta huoneesta, jonne hänet oli lukittu ilman edes rutiinityön virikkeiden tarjoamaa armoa.

Ailon jatkoi Hautajoen heijastuksen katselemista otsa kiinni ikkunassa ja odotti, kunnes komisario vihdoinkin jatkoi aiempaa ajatustaan:

”Eräs vanha tuttu ammattiliitosta kaipaa väkivaltarikos-tutkijan apua. Se työskentelee supossa. Pyysi varta vasten sua jo aiemmin, mutta sanoin kahdesti, että ei käy.”

Ailon pysyi hiljaa. Koira nousisi haudastaan ennen pitkää, kunhan malttaisi odottaa.

Hautajoki köhäisi ja jatkoi: ”Se liittyy siihen kansanedustajan huumekuolemaan puoli vuotta sitten. Ville Vilonen. Kolaroi autolla ja tuupertui keskelle ostoskeskusta.”

Kuono näkyi. Ailon sulki silmänsä ja antoi pettymyksen kuulua äänestään:

”Se on suljettu esitutkinta. Asiassa ei epäillä rikosta. Toisten tekemän työn läpikäynti ja vahvistaminen kymmeneen kertaan ei ole työtä. Se on jälki-istuntoa.”

”Mutta etsivä Touhunen suposta on varma, että tutkinnassa on virhe”, Hautajoki sanoi. ”Siksi se haluaa, että rikospoliisi avaa tutkinnan uudelleen ja sinä teet kenttätyön. Sillä on ehkä jotain huteraa näyttöä teoriansa tueksi. Tai sitten se on menettänyt järkensä. En tiedä enkä välitä. Mutta muutakaan ei ole tarjolla.”

Ailon päästi ilmaa keuhkoistaan ja avasi silmänsä.

”Syntieni tähden”, hän mutisi ja näki ikkunalasin huurtuvan.

3.

Etsivä Oiva Touhunen raapaisi liekin sytyttimeensä ja sammutti sen heilauttamalla metallikannen kiinni. Hän toisti liikkeen kerran. Ja toisen. Sen jälkeen hän tarkensi katseensa sytyttimen ohi ja vilkaisi taas pientä matkatelevision ruutua huteran paperipinon päällä työpöydällä, joka oli alkanut muistuttaa maailmanloppuun varautuneen isotäidin kuolinpesää.

Televisio pyöritti puolen minuutin nauhaa ja lopun saavutettuaan aloitti aina alusta. Puoli minuuttia oli kestänyt jo puoli vuotta.

Näkymä ostoskeskuksen aulasta – suoraan sisäänkäynnin leveiden liukuovien kohdalta – ei poikennut miltään osin minkään toisenkaan elokuisen maanantiaamun sykkeestä pohjoisessa pienkaupungissa, joka vaikutti suurelta vain, koska se sijaitsi maassa, jossa kaupungiksi laskettiin joka toinen kymmenen asukkaan suopitäjä.

Kuvassa näkyi likainen, vahattu lattia, ja kummassakin reunassa pieni siivu jonkinlaista liiketilaa. Volframivalaistus langetti aulaan vivahteen sinistä, joka sai loppukesän väreilevän ilman näyttämään kylmältä. Kuvan poikki oikealta vasemmalle kulki neljä kiireisen näköistä nuorta reput selässään. Samaan aikaan vasemmalta oikealle raahautui

kyttyräselkäinen rouva rollaattori etupuskurinaan.

Kun hahmot olivat ohittaneet toisensa kuvan keskellä, sisäänkäynnin lasiset liukuovet räjähtivät.

Niiden läpi syöksyi nokka edellä neljänmentävä henkilö-auto, joka sukelsi tuulikaapin poikki ja hyytyi keskelle aulaa. Lyhyellä matkallaan auto ohitti kyttyräselkäisen rouvan senteillä – aivan kuten oli tehnyt tuhat kertaa tähänkin asti, ja aivan kuten tuhat kertaa tähänkin asti, rouva ei vieläkään huomannut mitään. Oli omituista, kuinka tyyneltä täydellinen kaaos näytti, kun sitä katsoi ilman ääniraitaa.

Hyytyneen auton kuljettajanovesta nousi mies pikkutakissa, suupielissään paksu vaahto. Mies otti kaksi hapa-roivaa askelta ja tuupertui polviensa kautta lattialle sätkimään.

Sen jälkeen kaikki alkoi taas alusta.

Katsottuaan nauhaa muutaman kierroksen etsivä Oiva Touhunen totesi, ettei sen näkeminen avannut tälläkään kertaa uusia tutkintalinjoja, ja palasi syyttimensä pariin.

Hän piteli perintökalleutta vakaana kädessään ja tunnusteli sormenpäällään sen hioutuneita muotoja. Syyttimen kivi oli kestänyt vaihtamatta vuodesta 1966, kun Paasio muodosti ensimmäistä hallitustaan ja avasi ovet kansanrintama-aatteelle. Oivan isä oli kertonut syyttimen liekin olevan vapauden tuli, joka syttyisi niin kauan kuin Suomella oli toivoa. Poika uskoi sanat tiettyyn ikään asti, ja vasta aikuisena hahmotti niiden olleen symbolisia.

Syyttimen pintaa koristi kulunut painatus – punaista, keltaista ja vihreää, hammasratas ja avoin kirja. Edesmenneen SKDL:n tunnus. Isä oli voimakkaana vaikuttajana ja ahkerana harrastajana saanut muita äänestäjiä arvokkaamman vaalilahjan, vaikkei itse koskaan päässyt eduskuntaa lähellekään. Isänsä jälkiä kulkeneen Oivan kohtalo taas oli

jäädä SKDL:n viimeiseksi Touhuseksi, eikä hankään ehtinyt mukaan kuin hetkeksi. Tultuaan täyteen ikään hän peri sairauksiinsa näivettyneen miehen sytyttimen ja palveli aktiivisena vain neljä myrskyisää luhistumisen vuotta, ennen kuin vanha puolueliitto sulautui osaksi uutta maltillisempaa koalitiota, jonka arvot eivät enää vastanneet verenperintönä isältä pojalle siirtyneitä periaatteita.

55-vuotiaalle vanhakantaiselle sosialistille nykyvasemmistoa edustaneen eläin-, hamppu- ja someaktivistin menestyminen ei itsessään ollut kutsumuskysymys. Lattialla sätkivä ja vaahtoa kuolaava kansanedustaja oli muuttunut hiljalleen yhtä symboliseksi kuin vapauden tulikin. Paljon ihmistä tärkeämpää oli syy. Sen, että joku jossakin halusi vasemmistoliiton Vilhartin Otto Vilosen hengiltä juuri tällaisen poliittisen ilmaston keskellä, täytyi väistämättä tarkoittaa, että –

Selän takaa kuului koputus. Päätelyketju levisi pitkin työhuoneen lattiaa kuin käytetty öljy, joka sotki mukanaan kaiken.

Oiva murahti vastaukseksi, ja kollega, tarkemmin sanoen naiskollega, kurkisti oven raosta pieneen hämäärään toimistoon, johon oli mahdutettu tavaraa tammisalolaisen omakotitalon verran. Nimi oli Iisa-Ailakki tai Marja-Sontikki tai jotakin vastaavaa, Oiva ei ollut ehtinyt tarkemmin opetella.

Aila-Sontikki kysyi huolestuneen kuuloisena, olisiko etsivän aika mennä jo kotiin.

Ele oli epäaito. Oiva tiesi, että kahvihuoneessa nainen kihertäisi taas muun nuorison kanssa, kuinka käyttökellon muumio hakkasi päätään seinään vain, koska näki pimeässä mörköjä kapitalistien vaatteissa. Nuori vasemmistokansanedustaja kuoli huumeisiin, kaikkihan niitä nykyään

käyttivät, etenkin vasemmistolaiset – mappi kiinni ja kotiin. Mutta Oiva ei ollut valmis päästämään irti tunteesta, että jossakin syvällä pimeässä odotti sittenkin mörkö.

Hän raapaisi sytytintään vielä kerran ja varmisti, että Suomella oli toivoa.

”Kiitos huolenpidosta”, hän huikkasi olkansa yli ja teki sen sävyllä, josta tyhmempikin tajuaisi poistua.

Nainen tajusi. Oiva jäi kolmen kesken videonauhansa ja sytyttimensä kanssa.

Päätelyketju alkoi alusta. Koska joku halusi kansanedustaja Vilhartin Otto Vilosen hengiltä juuri tällaisessa poliittisessä ilmastossa, sen täytyi –

Ja katkesi. Tällä kertaa hetken pilasi puhelimen epämiellyttävä särinä tammiviiluista työpöytää vasten. Päälle unohtunut soittoääni pahensi meteliä yössä. *Da Ya Think I'm Sexy*, Rod Stewart.

Soittaja oli Helsingin rikospoliisista, väkivaltaosaston tutkinnanjohtaja, rikoskomisario Hautajoki, vanha läski. Oiva nosti luurin korvalleen.

”Pidä hyvänäsi”, kuului Hautajoen kähinä, ja linja katkesi.

Oiva laski puhelimen alas korvaltaan ja hymyili. Hän teki sitä paljon, mutta tunsu nyt ensimmäisen kerran aikoihin hymyn olevan vilpiton.

Perään saapui tekstiviesti. Sama lähettäjä. Viestissä luki: *Mutta se ei tule kyytiin vapaaehtoisesti.*

ENTÄ JOS SE EI OLEKAAN VAINOHARHAA?

Uusi äänekäs populistipuolue pitää kokoustaan Helsingissä. Samaan aikaan yksinäinen suojelupoliisi tarvitsee rikosylikonstaapeli Ailon Rajakarin apua kansanedustajan huumekuoleman tutkinnassa. Käynnistyy tapahtumaketju, joka uhkaa koko länsimaista maailmanjärjestystä – tai sitä, mitä siitä on enää jäljellä.

Amerikkalaisen kovaksikeitetyn dekkariviihteen ja armoa antamattoman yhteiskunnallisen satiirin perinteet lyövät kättä Rajakari-sarjan toisessa osassa, jossa sukelletaan salaliittoteorioiden, poliittisen terrorin ja eurooppalaisen äärioikeiston synkkään timeen.

Valtteri Mörttinen ei säästele sanansäilää värittäessään jälleen häijyn makaaberilla huumorillaan rajun ajankohtaisen jännitystarinan.

Isbn : 978-952-382-445-4, KL: 84.2.

Kansi: Jussi Jääskeläinen / www.kobaia-design.com